

over de heftige bewegingen van al deze, door ontketende instincten bezeten personen, waant men nog, het schijnsel te ontwaren van het brandende Troje...

Na de Grieksche, wordt dan de Romeinsche Oudheid opgeroepen in *Britannicus*, in *Bérénice* en in *Mithridate*. Aan het hof van Nero leeft nog zijn moeder Agrippina; en tot haar schrik en woede ziet zij zich haar macht ontglippen. De jonge prins Britannicus, die meer recht op den troon heeft dan Nero, wordt verdrongen en ten slotte gedood. Om hen heen bewegen zich hovelingen, de rechtschapen Burrhus, de verraderlijke vrijgelatene Narcissus. Dit alles is eens werkelijkheid geweest, in een stad die nog bestaat; het was eens evenzeer een heden, als de dag waarop ik dit schrijf, en vóór Racine had Tacitus het voor alle tijden vastgelegd in zijn woorden. Ook hier verschijnt, aan wie dien schrijver heeft gelezen, een brandende stad: hij weet, en zal bij het zien van Racine's tragedie als het ware voor-

De dood van Britannicus

voelen, dat de jonge Nero weldra het monsterachtig wezen zal worden, dat zijn eigen Rome in brand zal steken. De Romeinsche Oudheid! Hoeveel wreedheid en vuige list, hoeveel menschelijk leed, maar ook hoeveel grootheid omvat dit begrip! Ziehier hoe Bérénice tegelijk de grootheid van de keizerlijke stad en van haar keizerlijken geliefde aanduidt:

De cette nuit, Phénice, as-tu vu la splendeur?
 Tes yeux ne sont-ils pas tout pleins de sa grandeur?
 Ces flambeaux, ce bûcher, cette nuit enflammée,
 Ces aigles, ces faisceaux, ce peuple, cette armée,
 Cette foule de rois, ces consuls, ce sénat,
 Qui tous de mon amant empruntaient leur éclat:
 Cette pourpre, cet or, qui rehaussait sa gloire,
 Et ces lauriers encor témoins de sa victoire. . .